Els pidolaires

Juntament amb les prostitutes, constitueixen un dels gremis més antics de la humanitat. Molt abans que existís el capitalisme i abans que es configuressin els primers imperis, ja hi havia demanaires. A la Bíblia no hi falten exemples de mendicants, ni en cap dels llibres clàssics. Però, en general, són captaires, enviats de Déu o dels déus, per posar a prova els atribolats mortals.

Els pidolaires sempre han tingut feina fixa, tot i que avui en dia la competència és molt dura. Però el sector es renova ràpidament i la innovació constant és la norma. Ara ja gairebé ningú para la mà i prou, no. Ara acompanyen l'acanada amb un discurs generalment molt ben argumentat o directament amb una pancarta o un cartell on expliquen la seva tristíssima situació i la dels seus innumerables fills.

Cada vegada veiem més exemples d'aquest tipus en els carrers de les nostres ciutats, tants que gairebé ja no en fem cas.

Diu un proverbi de no sé on: «Caseu el pobre amb la pobresa i els captaires es multiplicaran». Vivim en una època en què la crisi ha abocat molta gent a situacions de pobresa extrema, però és ben sabut que una cosa és ser pobre i l'altra pidolaire. Els pidolaires són aquells individus que han professionalitzat, i externalitzat, la seva pobresa i que s'aprofiten de la mala consciència de la resta de mortals per convertir una situació puntual en un modus vivendi.

La pobresa és una malura silenciosa, que pot atacar qualsevol i que arriba a ser mortal. Ho hem vist recentment amb l'exemple d'aquella anciana de Reus que va morir cremada a casa seva, en un incendi causat per una miserable espelma, després de veure com li tallaven la llum i el gas. Segur que ella no va sortir mai a pidolar pel carrer.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/11/23/pidolaires/815934.html?utm_source=rss